

PETER BYRIEL

Havneassistent Peter Byriel fortalte i 2013 sine erindringer om sit arbejde ved havnen til **“Det Rullende Havnearkiv”**.

Peter Byriel fortæller:

Jeg begyndte i 1987 i søværnet. I 1989 tog jeg ud med Georg Stage. Det var deres jubilæumstogt, og vi sejlede fra København til Vestindien og USA. Det gamle Georg Stage ligger i Mystic Seaport i Norfolk som museumsskib, og det skulle vi over og se. Vi gjorde holdt på Azorerne, det var spændende.

På St. Croix smuglede jeg en flaske rom ombord. Spiritus var ikke tilladt, og kvartersmesteren opdagede mig, og så blev jeg nægtet landlov. Det var sgu' surt.

Det skete faktisk en gang til på turen. Vi sov på banjerne og skulle være til køjs klokken 22, men vi havde jo mødt de her tøser, og de ville gerne have os med på cocktailbar. Nå, så vi gik pænt i seng klokken 22, og senere sneg vi os så ud af køjerne og i land. Vi gik hen på baren, og der havde vi det rigtig sjovt og kom

fulde hjem klokken 4 om morgenen. Desværre havde de allerede ved 2-tiden opdaget, at vi var væk, så det var jo noget lort, og landloven blev inddraget igen.

På den tur var der en fyr, der rømmede i New York. Han var kun 16 år, men det tog ikke lang tid, før immigrationsmyndighederne fik fat i ham, og så blev han jo sendt tilbage til Danmark. Han var på dækket, og jeg var i kabysen, men nu fik jeg hans tjans på dækket, og det passede mig godt.

Senere kom jeg ud at sejle med Mærsk på en af Svitzerbådene. Og bagefter tog jeg afsted med Alkatel til både Alaska, Filippinerne og Sydamerika for at lægge kabler under vandet. Det var et godt job, for vi var i samme område i længere tid ad gangen og kom meget i land. Jeg sejlede som bådsmand.

På et tidspunkt var vi alle sammen taget ud til en strand i nærheden af Copacabana, sol og øl og en fin tur, men på vej hjem i bussen siger Morten Fisker pludselig: Men vi mangler da Karl. Der var ikke nogen af os, der gad at tage med ud for at hente ham, så vi tog på bar og guiden tog afsted i bussen for at hente ham, men da var Karl jo selv taget afsted.

Senere blev jeg fyret, fordi jeg havde basket lidt til en hovmester, der var fræk. Det må man jo ikke.

Der var også engang, hvor jeg sejlede med en kemikalietanker nede ved Mexico, og hvor skipper var så fuld, at han ikke kunne sejle. Overstyrmanden var nødt til at sende ham nedenunder og tage over, men så begyndte skipper at vaske tøj, og han blev mere og mere fuld, så overstyrmanden fandt jo ud af, at han hentede sprut op med vasketøjet. Til sidst tog han nøglen til slopkisten, hvor sprutten blev opbevaret, fra ham og låste ham inde på kammeret.

Og da vi anløb Huston, blev han sendt hjem, og vi så ham ikke mere.

Så kom jeg til Esvagt i Esbjerg og sejlede med dem. De er blandt andet vagter ved boreplatformene og lærer at evakuere mandskabet derude i tilfælde af ulykker.

Ja, jeg har sejlet 18 år på langfart, men det forenes jo ikke rigtigt med kone og børn, så jeg blev havnebetjent på Aarhus Havn. I 2006 blev vi 'forfremmet' til havneassistenter. Det giver lidt mere i løn.

Vi har vagt hver anden uge i rul med fire vagter. Vi dirigerer trafikken til vands, sejler lodsens ud til bådene og tjekker at alt er, som det skal være i havneområdet. En gang imellem flyder der et lig ind i havnen, der er jo både ulykker og selvmord, og flere af mine kolleger, har været med til at bjærge sådan et. Det har jeg heldigvis ikke selv, men det giver jo et gib i en hver gang, man ser en plastiksæk eller lignende flyde rundt i vandet.

En aften, hvor jeg var på vagt, hørte jeg et råb om hjælp, og jeg løb jo ned fra vagtstuen. Der lå en fuld mand og klamrede sig til et af dækkene langs kajen ved åens udmunding, og hans kammerat stod og råbte på hjælp. Han havde væddet på, at han kunne svømme under broen. Det var heldigt, at han ikke sad fast derinde. Jeg fik ham bjærget, men det kunne nemt være gået galt.

Ja, der sker noget forskelligt hver dag her på havnen, det er heldigvis noget andet end et 8-16-job.

(Fortalt til Anne Grethe fra Det Rullende Havnearkiv, 3.6.2013).